

Lisztóczy László

Végül

Végül minden sallang lefoszlik rólad,
és minden álarc a porba hull,
és minden hazugság lelepleződik,
indulataid elcsitulnak,
vágyaidd eltompulnak,
hírnév, dicsőség nem érdekel,
elfogy, eltűnik, elmúlik
minden, ami lényegtelen,
minden, ami fölösleges,
múltadból csupán néhány pillanat
nem veszíti el érvényét,
amikor önzetlen, tiszta,
érdek és feltétel nélküli szeretettel,
hálát, viszonzást nem várva
valami jót cselekedtél,
s amikor kinyílt fölötted a menny,
és kibékülsz már mindenekkel,
képzeletben sírva megöleled
összes barátod és ellenséged,
kontraktust kötsz a szent közönnyel,
és többé nem vársz az élettől semmit,
csak a Semmit.

Végelszámolás

Megbotránkoztatott a szenvedés,
a szenvedés, mely védhetetlen,
a szenvedés, mely végzetetlen,
a szenvedés, mely ártatlanra tör,
s előbb-utóbb mindenkit meggyötör.
Lázadoztam, Istennel csatáztam,
ha Szeretteim szenvedni láttam.

Véges térbe és időbe zártan
az Örökkévalóval vitáztam.
Föl nem fogtam, csak megcsodáltam
borzongva és halálra szántan
oszthatatlan gazdagságában
a titokzatos Mindenséget!

Most Kharón ladikján üldögélek,
könnyeim és bűneim tengerén.

Légy hozzám irgalmas, Istenem!

Ha majd reszkető szívvel...

Ha majd reszkető szívvel
megállok az Úr színe előtt,
fölidézem legszebb és legfájóbb emlékeimet:
öt gyermekem születését és halálát,
Lilla lányomnak mind a hét esztendejét,
fuldokló köhögéseit,
naponta visszatérő lázait,
ártatlan birkózását a halállal,
kétségbeesett szeretetvágyát,
folytonos vigaszkeresését,
fokozott érzékenységet mindarra,
ami szép és emberi,
éterien tiszta és nemes gesztusát,
hogy egyik sorstársának,
akit az édesanyja látogatóba hozott hozzánk,
a legkedvesebb játékát adta ajándékba,
azt, hogy rövidre szabott élete
fölragyogtatta az emberlét
minden szépségét és tragikumát,
engem pedig elhalmozott az apaság
összes örömeivel és bánatával;
a Feleségem gondoskodó,
örömtudó szeretetét,
ahogy csöndesen és szelíden,
szinte észrevétlenül
szerves része lett életemnek,
elválaszthatatlanul eggyé vált velem,
megtestesítette a fele-ség szó
leghívebb, legtisztább értelmét,
szenvedélyes, önfeláldozó emberségét,
szenvedélyes, önfeláldozó anyaságát,
mellyel örökös, néma gyászát
szerepre váltotta mások gyermekei iránt,
közel öt évig tartó küzdelmét a rákkal,
miközben egyetlen zokszót sem ejtett,
soha el nem fogyó,
odaátról most is felém sugárzó,

biztató, erőt adó mosolyát,
hogy mellette és vele lehettem mindvégig,
a Kékgolyó utcai kórház kétágyas kórtermében is,
utolsó mondatát,
melyet az agytumor okozta
kómás állapotában fogalmazott meg,
amikor váratlanul felnyitotta fél szemét,
melyben az értelem fénye csillogott,
s én ágyához siettem, becézni kezdtem,
elmondtam, hogy otthon jártam,
a könyvek és a bútorok is
róla beszélnek, visszavárják,
megosztottam vele egyik örömömet,
s megkérdeztem: „Ugye, örülsz Te is?“,
láttam, moccan a szája, válaszolni akar,
fölé hajoltam, és a fülembe súgta:
„Úgy, ahogy te!“
Ezzel a mondattal búcsúzott el tőlem,
két hét múlva, nagypéntek napján
jött el érte Illés szekere.

Mindezt Isten trónja elé teszem,
és azt mondom:
„Köszönöm, Uram, amit adtál,
s nem kérem számon a nincs-et,
köszönöm a puszta létezés csodáit,
köszönöm az oltó-kést, a szenvedést,
mely jóságra, helytállásra intett,
hogy megőrizzem méltóságomat
mindig, minden körülményben.
Ez egyetlen kincsem. Tőled kaptam,
és szomorú, árva, vigasztalan
életemmel együtt most visszaadom.
Könyörülj rajtam, Uram, könyörülj!
Szeretteimnek adj örök üdvösséget,
nekem pedig a bűnbocsánat kegyelmét!”

Vitéz Ferenc

Műtermi töredékek

(Uzonyi Ferenc festményei között)

II.

Nem a vizet, hanem az időt.
Nem az eget, hanem a reményt.
Nem a partot, hanem az elengedést.
Nem a hegyet, hanem az ismeretlent.
Nem a ködöt, hanem a fényt.

Nem téged és nem engem,
hanem azt a vihar szaggatta fészket
a ködbe vesző hegyek ormán.

VIII.

Traktornyomok a hóban:
feltört a dermedt őszi sár.
Valami szomorú
csönd hasogat csontig,
széttörve bennem egy régi május
halotti maszkját.

XXIX.

Freskó az őszi táj.
Nyirkos nyugalom száll
a lenyugvó nap felé
a ritkuló lombon át.

Belesimult a pasztell-
színű alkonyatba ezeregy
utazás emléke,
s a kert alatt Szindbád
siratja a halott szeretőket.

XXXI.

Csak sejtet,
hogy a megismerhetetlen
olyan, mint a csend:
ha igazán benne vagy,
nem is tudod, hogy létezik.

XXXIII.

Ebben a kosárban
van szeder és áfonya;
ebben körte, szilva, birs
és naspolya, kis papírdobozba zárva.

Ebben a kosárban cékla,
mellette kedvenc színeim:
ciklámen, egy csokornyai kék,
vörös és kacagó sárga.

Ebben a kosárban itt van a nyár:
nagy fohászok és kis szerelmek.
Abban meg ott egy álom van még –
ráborult egy fekete felleg.